N O T Í C I A

Confederal

ROJO Y NEGRO
Suplement del País Valencià

EDITA: COMITÉ CONFEDERAL DE LA CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL DEL PAÍS VALENCIÀ (CGT-PV) | D. LEGAL: V-155-1987 | JUNY 2009

CGT Castelló i València organitzen Assemblees d'Aturats p.5

30 anys de l'assassinat de Valentín González p.7

Entrevista amb els companys de la Federació Local d'Alcoi p.8

La crisi dels rics la pagarem els pobres?

Les dades de l'atur no deixen lloc a molts dubtes: més de 4 milions d'espanyols (d'ells 500.000 són valencians) no tenen treball (ni esperança de trobar) i a finals d'any podríem estar en el 20% de desocupats. Estes dades són, amb diferència, les més altes i alarmants de tot Europa occidental.

La crisi i la desocupació estan afectant molt més als països i regions amb sectors productius que havien sigut prèviament reconvertits i les seues economies eren dirigides cap al sector servicis. En eixe model, València ha sigut líder indiscutible durant tots estos anys. Amb un teixit industrial molt més dèbil que els de Catalunya, Madrid o el País Basc, la Comunitat Valenciana va patir a partir dels anys ´80 del segle passat una brutal reconversió industrial, que es va portar per davant les seues indústries i empreses punteres: Altos Hornos del Mediterráneo (siderúrgia), Unión Naval de Levante (drassanes), Segarra (calçat), Mocholí i Vilarrasa (fusta), Lois (tèxtil), Soriano i altres (metall). Posteriorment les deslocalitzacions cap al Marroc i Àsia van acabar amb el que quedava de les fàbriques de joguets, calçat, tèxtil, paper i fins van començar a afectar importants produccions agrícoles com la taronja o l'ametla.

Al mateix temps, l'aposta del capital s'orientava cap a l'especulació urbanística i el turisme; sectors molt més rendibles en eixe moment, però de més incert futur i de molt major impacte mediambiental. Hotels, camps de golf i segones residències van anar omplint la costa mediterrània i algunes zones de muntanya, per al que era necessari construir costoses i agressives infraestructures: carreteres, ports esportius, zones comercials, parcs temàtics d'oci, etc.

Mentres l'economia creixia especulativament, el negoci anava vent en popa, però la crisi financera provocada pel propi sistema a mitjan de 2008 va suposar el principi del fi del model econòmic basat en la rajola, l'asfalt, l'especulació borsària i els paradisos fiscals. La crisi estava servida i la demanda del consum –sistemàticament potenciada des del propi poder– va començar a caure perquè molts treballadors, amb sous quasi congelats i treballs cada vegada més precaris, feia temps que només podien mantindre el ritme de consumisme pel seu endeutament amb els bancs. Els acomiadaments i el tancament de l'aixeta dels préstecs van provocar el pànic social i mediàtic.

Des dels governs no saben (ni segurament voldrien) donar respostes eficaces a esta situació. Fins ara s'han conformat d'ajudar a bancs i grans empreses, sense posar en dubte les regles bàsiques del sistema que l'han portat a esta fallida tècnica i moral. A l'única cosa que s'han atrevit (els més "progressistes") és a concedir algunes ajudes i subsidis, perquè no s'acabe d'amotinar el cabrejat personal, i a crear uns fons perquè els ajuntaments encarreguen obres públiques a les mateixes constructores que estaven perdent beneficis per l'afonament del mercat de la vivenda.

De buscar alternatives al model desenrotllista o d'avançar en el repartiment del treball i la riquesa, no han volgut ni pensar. Es limiten a ser marmessors de les empreses que anuncien el seu tancament o trasllat a mercats de mà d'obra més submisa i barata, posant la seua firma i els diners dels contribuents en tot expedient que els empresaris presenten pel corresponent departament; uns empresaris que fins ara no havien volgut compartir els seus èxits i els seus beneficis amb ningú, ni tan sols amb els treballadors que els havien generat.

L'Administració sol aprovar tots estos ERO sense estudiar a fons altres alternatives, contribuint a la destrucció d'ocupació, carregant milions d'euros als comptes públics (perquè després diguen que no hi ha diners per a les pensions i que hem d'allargar la vida laboral!) i causant greus problemes als treballadors afectats i a les seues famílies, ja que els seus salaris es veuen dràsticament retallats i el segur de desocupació generat es va gastant.

Ni tan sols la Direcció General de Treball exigix a les empreses que demostren fefaentment els seus suposats problemes, que presenten plans de futur i garanties d'ocupació o, almenys, que complementen els salaris dels treballadors afectats per l'expedient o que paguen les indemnitzacions màximes en el cas d'ERO amb extinció de contractes. El 70% que paga l'INEM a penes suposa el 50% dels salaris reals dels treballadors regulats temporalment.

Els ERO no són la solució per a ningú, i molt menys per als treballadors. Les empreses han d'invertir els seus guanys a formar a les seues plantilles, a millorar la qualitat, a dissenyar nous productes i adquirir la millor tecnologia. Les administracions públiques el que haurien de fer és gestionar eficaçment els recursos que recapten dels ciutadans (dels treballadors, majoritàriament) i redistribuir la riquesa; és a dir, que almenys una part dels beneficis dels rics servisca per a finançar serveis bàsics als més pobres: escoles, hospitals, vivenda social, pensions, ajudes als aturats, etc. Quelcom que, indubtablement, no s'està fent.

Secretariat Permanent del Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 383 44 56 / 96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 / 96 313 43 53. Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
F.L.Valencia@cgtpv.org

- SP de la FL de València, tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 / 96 379 78 54
- Sindicat de Metall, Energia i Mineria, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel.96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Hosteleria i Comerç tel. 96 383 45 25

Serveis Afiliats:
Fundació Ferrer i Guàrdia,
Àrea de la Dona, Serveis Socials,
Biblioteca Llibertària,
Gabinet de Salut Laboral i Ambiental,
Servei Sindical de Normalització Lingüística.

FL de Camp de Morvedre-Alt Palància.
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtportsag@gmail.com

FL de Benidorm.
C/ Russafa (Glorieta El Carrasco)13,
Bq II, Local 4 A-1
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03500 -Benidorm (Alacant)
cgtbenidorm@cgtpv.org

FL d'Alacant.
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 552 25 41 / 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@terra.es

FL de Puçol.
C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpucol@telefonica.net

FIC de Castelló.
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

Per a la realització del **Notícia Confederal** *es compta amb la col·laboració de la Conselleria de Cultura i Esport*

EDITORIAL
HEM FET ELS DEURES?

Les ja imminents vacances de la majoria no sols suposen un respir en el nostre quefer habitual, sinó que també ens permeten fer balanç del que ha sigut el "curs sindical" per al conjunt de la CGT-PV.

Seria exagerat afirmar que hem fet tot el que devíem i podíem; però també estaríem cegos si no reconeguérem que la militància confederal ha estat, generalment, a l'altura que les delicades circumstàncies actuals ens exigien.

Si ens posàrem a repassar totes les mobilitzacions en què la Confederació ha sigut part activa, tots els conflictes –laborals i socials– en els que la nostra militància s'ha implicat, confeccionaríem una llarga llista i, probablement, ens deixaríem actuacions importants en el tinter. Per això, per a no mencionar a uns i oblidar involuntàriament a altres, no mencionarem a ningú, però sí que volem expressar el nostre reconeixement a tots.

La CGT ha estat present en el carrer i en la fàbrica, en els mitjans de comunicació i en els talls. Hem donat alternatives i aportat la nostra opinió en quants fòrums i negociacions hem pogut accedir. Això ha significat un esforç militant i un treball continuat que no tot el món sap percebre i valorar.

Però quedar-nos en l'autocomplaença i les alabances desmesurades no seria una postura coherent ni eficaç. I no ho seria perquè ni tot ho hem fet bé, ni tots i totes hem aportat el que es podia esperar de la nostra formació, experiència i disponibilitat. Este és un llast que arrosseguem des de fa massa temps i que cada vegada ens pot dificultar més el nostre avanç.

És evident que quelcom falla quan el nostre creixement en afiliació i representativitat no es veu correspost per l'augment de militants disposats a acceptar responsabilitats orgàniques, més enllà de les seccions sindicals, que sí que solen comptar amb gent suficient i preparada per a gestionar amb garanties la representativitat que els treballadors ens van donant en els centres de treball.

Des del Comité Confederal i des de les distintes Federacions Locals estem en disposició de continuar incrementant l'esforç per a millorar l'eficàcia dels excel·lents equips d'eleccions sindicals, formació, comunicació, assessoria jurídica, finances, etc. amb que ja comptem.

És una evidència inqüestionable que la formació i les reunions de militants estan sent una important aportació per a la capacitació i la solidaritat de la nostra militància, però també és una realitat que no totes les seccions sindicals participen amb el mateix compromís en estes i altres activitats de l'Organització.

I eixe ha de ser el nostre repte per a la pròxima temporada sindical: aconseguir que la gran majoria de la gent amb algun tipus de responsabilitat en qualsevol ens confederal (secció, sindicat, sector, federació local, etc.) participe amb regularitat en la vida orgànica; en les nostres lluites i debats, assumint càrrecs quan siga necessari, transmetent la seua experiència a la gent que cada dia arriba a esta casa amb il·lusió i esperança, portant el missatge (la nostra premsa, els nostres cartells i fullets) a tots els racons possibles, etc.

Hem donat un gran pas. Hem demostrat que teníem raó, que som una alternativa real al sindicalisme servil. Ara ens toca assumir la responsabilitat de ser eixe sindicat que la gent treballadora necessita. Eixe compromís només el podrem complir adequadament amb la teua participació. En CGT, tu no ets un número: ets una peça imprescindible.

El ejemplo de nuestros antecesores, nuestro ejemplo

Compañer@s, organicemos la anarquía, coordinemos o armonicemos o como queramos decirlo, pero a esto hay que ponerle algún tipo de solución. Lo que actualmente es contradicción, puede que deje de serlo si priorizamos en el mañana las acciones que tenemos hoy por delante, la lucha tanto social como sindical que día a día mantenemos frente a este estado instaurado en la mentira y mantenido tanto por la banca, a la cual paga descaradamente su apoyo, como por esos sindicatos mayoritarios que, al igual que los socios banqueros, lamen la mano que les da de comer como leales perros. Viendo esto, y lo que se avecina, hemos de posicionarnos de una manera firme ante ello, buscando los apoyos, que sin saltarnos nuestros propios acuerdos estatutarios, nos tiendan la mano en la tarea de frenar tal marea que, unas veces engañada o convencida y en muchas ocasiones pagada, forman esos sindicatos que tenemos enfrente.

Flujo de compañero@s que, en algún momento de un futuro próximo, terminarán por ir a nuestro lado. Instante ése, en el que empezarán a temblar las podridas bases en las que sustentan el estado del bienestar… para unos pocos. Y ya, alcanzado este momento y llegada la hora, atinarán a descubrir el verdadero sindicalismo asambleario, donde la libertad de expresión y acción del individuo prevalece por encima del mal denominado interés general, creado por una dirección ejecutiva, para su propio y general beneficio.

El día que decidimos militar en un sindicato como la CGT, no había más motivación que el de estar siempre frente al poder, lugar en el que encontrar un reducto de libertad, en donde la voz de la base sea decisoria, donde no ser simplemente una cuota más que sumar al presupuesto. Donde el compañer@ no es un número de carnet, es una persona, una vida, una historia, un amigo. Y aquí es donde quería llegar cuando al principio decía ¨organizar la anarquía¨, es primordial el imponer un verdadero interés general en estos tiempos de dramas y desdichas, dándonos la fuerza que da la unión y la movilización masiva frente a tan poderoso contrincante. Donde la presencia del delegado, del afiliado del militante, no se tenga que pedir, sino que de forma consciente, asome la responsabilidad asumida al formar parte de la militancia, y que de una manera organizada tomen la calle de manera masiva, haciendo ostentación de poder y de fuerza, donde bajo nuestras siglas se aglutine una multitud orgullosa de su fortaleza e influencia en el devenir del futuro tan incierto como se presagia.

Un lugar, donde sin duda encontraríamos la igualdad entre los individuos de la más distinta condición, pero con algo en común, un espíritu luchador, y el deseo de encontrar justicia y libertad, en todo lugar, bajo las siglas de CGT que siempre las hallaremos junto a las pequeñas minorías enfrentadas a los poderosos, denunciando el lugar donde impere la injusticia, donde las libertades colectivas o individuales traten de ser humilladas y en cualquier caso, SIEMPRE, SIEMPRE, junto al compañero, contra el abuso de un patrón déspota o el criterio interesado de su justicia pagada. En fin, un ámbito donde la pretensión de cambiar esta sociedad sea el motivo y base fundamental del pensamiento anarcosindicalista libertario.

Este destino de lucha que lo asumimos con ánimo y el deseo siempre vivo, de un mejor futuro, justo y digno, fue lo que nos llevó a dar el paso adelante, ofrecernos al resto de compañer@s como delegados, siendo sometidos a su aprobación en asamblea, y con ello lograr hacernos acreedores de ser portavoces de su voluntad, de sus sueños y anhelos. Ejemplo de actitud a tomar frente al poder y un primer punto de referencia ante cualquier tipo de conflicto, pero fundamentalmente la voz de su deseo en todo tipo de manifestación pública, donde sin excusa alguna, debemos encabezar en su nombre cualquier acción promovida por el sindicato, siendo modelo a tomar por la militancia, dando razón de ser y continuidad al ejemplo y sacrificio de nuestros predecesores. La motivación para enfrentarnos a tales enemigos no fue difícil de hallar, al encontrarnos sumidos en un mar de atropellos y arbitrariedades, provocadas y avivadas por su mezquina avidez de poder y riqueza. Nadie nos auspició un futuro cómodo y regalado, mas pronto, nos lo auguraron plagado de contrariedades y lucha, sobre todo LUCHA, tanto en el tajo como en la calle, por esos legítimos derechos de los trabajadores, por los cuales nuestros antecesores, dándonos su ejemplo, combatieron en unos tiempos verdaderamente difíciles, donde tomar la calle habitualmente costaba sangre, cuando no la vida, en demasiadas ocasiones, cuando una simple concentración de protesta era reprimida a golpes o donde una legítima demanda ante la justicia podía acarrearte el calabozo, ciertamente difíciles tiempos eran esos, pero ahí quedó su ejemplo.

Manifestaciones públicas éstas, a las que por ser sus directos representantes, y habiendo asumido voluntariamente todo lo que conlleva este status, tenemos la obligación, sí; OBLIGACION, de asistir sin escondernos ni ampararnos en el hierático guión anarcolibertario, al que de forma muy continuada y cínica nos acogemos ante cualquier situación, en la que nos parecen vulneradas nuestra consignas libertarias, para cejar en el cumplimiento del compromiso contraído con ellos, no anteponiendo la responsabilidad y cumplimiento de nuestros deberes para con los compañer@s, al puro interés personal. Ya que siendo modelo para todos aquellos a los que animamos a seguirnos y respaldarnos con su afiliación, no podemos ni debemos fallarles, porque sin ellos no somos nada. Inaceptable es el hecho de no acudir a una manifestación, concentración o cualquier otro acto al cual has convocado a la militancia, ya que muchos de ellos, compañer@s de tajo, son depositarios de su confianza en ti, y no puedes defraudar con una actitud desleal, a quienes mañana necesitarás tener a tu lado, ya que tú, delegado, sin ellos no lo olvides, no eres nada.

Miguel Mayor
Secretari Comunicació CGT-PV

A C C I Ó D I R E C T A

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a **RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org**

www.cgtpv.org

CRIMINALIZACIÓN DE LA POBREZA

Podría informarles con una crónica llena de detalles qué fue lo que pasó el sábado 25 de abril a las 12 h30 en la antigua y abandonada fábrica de Bombas Gens, en el barrio de Marxalenes (Av. Burjassot y Reus) en la ciudad de Valencia, pero no les voy a contar lo que pasó, si no lo que me pasó a mí.

La red de Asociaciones, activas y alertas, dieron el grito unos días antes, para comenzar a formar una CADENA HUMANA SOLIDARIA, y allí nos encontró ese mediodía del sábado a mi hijo de seis años, Gonzalo y a mí.

Yo no sabía muy bien qué era lo que pasaba, tan sólo me llegó un de los tantos correos electrónicos que todos recibimos denunciando nuevamente la violación de los Derechos que tanta lucha nos costó conseguir, EL DERECHO A VIVIR .

Mi hijo, tomado de mi mano, me pregunta:

- Papa, ¿Por qué se van con la policía?

- No se van, los echan, hijo.

- ¿Por qué? ¿no pueden pagar? - Me volvió a preguntar Gonzalo

- Más o menos. - Le contesté, quizás sin darme cuenta de la importancia de mi respuesta.

Y nuevamente, con el sentido común que los chicos tienen y que vamos perdiendo al crecer, me vuelve a preguntar :

- ¿Si no podemos pagar el alquiler, también nos van a echar a nosotros, papá?

Y quizás mi hijo de seis años, me dio la respuesta que todos buscamos cuando nos movilizamos por algo que creemos injusto, porque, seguramente, si nos quedamos en casa, mañana, nos vendrán a buscar a nosotros.

Podríamos enumerar una lista de cosas que no tenían los que estaban viviendo en la fábrica, no tenían papeles, no tenían trabajo, y por consiguiente no podían renovar su permiso, no tenían agua, no tenían luz… pero lo que sí tenían, y que tenemos tod@s, es DERECHO A SER FELICES. ,

La Dignidad no se compra , o algún empresario la hubiese enlatado y puesto en el mercado. La Dignidad LA CONSTRUIMOS TOD@S, a cada día, en cada segundo, cada vez que salimos a la calle a decir BASTA !!

Me gustaría contarles qué pasó con toda esa gente que allí vivía y que fue obligada por el Ayuntamiento a desalojar su vivienda, seguramente los veremos otra vez caminar por Valencia, o debajo de un puente intentando vivir, o mejor dicho, sobrevivir y ser felices.

Cada día me doy cuenta que unos y otros nos parecemos más y más, intentando sobrevivir e intentando ser felices.

A continuación, les remito extractos de una carta que oportunamente se dio a conocer a la prensa, en donde se refleja cómo poco a poco, las autoridades y los políticos, mientras dormimos, se desentienden del tema, y recurren a la CRIMINALIZACION DE LA POBREZAcomo un procedimiento sistemático para todos los ciudadanos, o mejor dicho,, para los que menos tenemos.

El colectivo de personas que nos encontramos asentadas en una antigua fábrica del barrio de Marxalenes, las redes de defensa de las personas migrantes de la ciudad de Valencia, y las organizaciones implicadas, queremos manifestar nuestro punto de vista y nuestras reivindicaciones respecto a la situación de la fábrica ocupada en el barrio y solicitar vuestro apoyo contra el inminente desalojo forzoso:

La antigua fábrica , se ha convertido en la única alternativa para un numeroso grupo de personas que se han visto arrolladas por la escasez y la destrucción de empleo que la crisis económica ha provocado, y por la consiguiente pérdida de sus viviendas.

De este modo, se constituye un colectivo que comparte esta infravivienda pero que ha generado una red de apoyo cohesionada, que se autoprotege, que cuenta con fuertes redes de solidaridad interna y que ha construido un espacio habitable donde no lo había.

La fábrica de Marxalenes y el grupo creado es para cada individuo, y a pesar de las difíciles condiciones de vida dentro, su punto de apoyo material y moral para remontar la situación de exclusión y recuperar poco a poco medios de ingresos y una vivienda digna.

Las personas que aquí viven son ejemplos vivos del ciclo perverso que empiezan a sufrir las personas inmigrantes: pierden el empleo y sin tener apoyos naturales, se pierde también las posibilidades de acceso a la vivienda, y en ocasiones incluso la posibilidad de renovar el permiso de trabajo, cuando no se está ya en situación irregular y lo que se pierde es la posibilidad de obtener el permiso por la vía del arraigo social. El colectivo de personas inmigrantes, lejos de ser causantes de esta crisis es en realidad su principal víctima, aunque no la única.

El Ayuntamiento no sólo no ofrece una solución aceptable para este colectivo, sino que ha presionado a la empresa propietaria, la cual a su vez ha instado al juzgado a decretar un desalojo forzoso que destruiría la red de apoyo que se ha creado dentro, y las mínimas condiciones de habitabilidad conseguidas, que dispersaría a estas personas, privándolas del amparo que mutuamente se brindan estando juntas, y que sostiene su voluntad de seguir adelante. Las organizaciones que han intervenido hasta el momento también se verían bloqueadas para continuar con su labor de apoyo. En definitiva, estas personas se verían ante la obligación de vivir y pernoctar en plena calle, y por supuesto disminuirían sus posibilidades de recuperar o alcanzar su integración social.

Consideramos que las personas que habitan la fábrica mantienen reivindicaciones muy legítimas e irrenunciables: quieren construirse unas vidas dignas. Necesitan para ello un trabajo y una vivienda en condiciones, y mientras lo consiguen, un sistema de protección social eficaz. Reclaman también al vecindario y a la sociedad en general paciencia y solidaridad.

Resulta inaceptable que un país que se jacta de ser la octava economía mundial y una ciudad con una trayectoria de dislates en materia de integración al inmigrante como es Valencia, no se hayan resuelto ya las carencias en materia de acogida temporal de personas en situación vulnerable padecidas durante años. De ningún modo puede repetirse un nuevo invierno y una nueva temporada agrícola sin contar con suficientes centros para temporeros y albergues de acogida que mantengan condiciones de estancia adecuadas y aceptables.

Las organizaciones implicadas, junto al colectivo afectado, exigimos a las administraciones públicas el sentido de la responsabilidad y de la justicia social que garantiza la legislación, el respeto de los derechos fundamentales, y la erradicación del cuarto mundo en el norte y de las causas de las migraciones forzosas en el sur. Exigimos al estado central la abolición de los aspectos legislativos inaceptables en materia de admisión de flujos migratorios mediante una Ley de Extranjería que hace casi imposible para muchos seres humanos la entrada al país en situación regular, que les condena a la exclusión y a la esclavitud durante años hasta que logran regularizarse. Reclamamos también a las administraciones autonómicas y locales la construcción de políticas de protección social y de integración de las personas inmigrantes que garanticen el disfrute de los derechos humanos fundamentales para toda la ciudadanía sin exclusión alguna, incluyendo el derecho al trabajo y a una vivienda digna, y por supuesto el derecho a emigrar y a obtener refugio en un país seguro. Y mientras llegan estas medidas, reclamamos sentido de la humanidad y la paralización del inminente desalojo forzoso que el juzgado ha decretado.

Exigimos la suspensión del desalojo y medidas de integración dignas para el colectivo afectado

ANDRÉS CACHEDA BERTOLO
afiliat Metall CGT-Valencia

CGT CRITICA DURAMENT LA BATUDA POLICIAL CONTRA IMMIGRANTS A TAVERNES DE LA VALLDIGNA

Els treballadors immigrants patixen una constant criminalització. És injustificable que per presumpta falta administrativa al no posseir "papers" es perseguisca, detinga, tanque i expulse persones immigrants. Eixes actuacions són pròpies del més pur estil nazi.

Tavernes de la Valldigna es va veure presa en la matinada d'un dimecres de mitjan maig per nombroses patrulles de Policia Nacional, Local i Guàrdia Civil. Tal desplegament tenia un objectiu: identificar persones immigrants.

Van muntar controls en carreteres i carrers, places, bars i accessos a la ciutat, on, segons informa el periòdic Levante-EMV, cada dia es donen cita els treballadors del camp a l'espera de tindre algun jornal. Van identificar a 150 persones i van detindre a 27 que van ser traslladades a l'ajuntament, posteriorment a la Comissaria de Gandia, on pròximament seran remesos al Centre d'Internament de València, presó, en Sapadors. Els que no puguen demostrar la seua estada regular seran expulsats als seus països d'origen.

Segons el rotatiu valencià, alguns dels identificats tenien pendents ordes d'ingrés a la presó que els van ser "permutades" a canvi d'eixir d'Espanya, i no ho van fer.

Persones que busquen treball, delinqüents que se'ls deixa en llibertat, regularitzats, molts empadronats, amb fills en els seus col·legis… intentant reunir els requisits per a demostrar arrelament i sol·licitar esl seus Permisos tots en el mateix sac, tots sospitosos de què?

La Policia Local de Tarvernes, ha explicat que "*amb actuacions com esta donem un seriosa renyada a les màfies que existixen que, atenent a la fragilitat d'esta gent, s'aprofiten de la seua situació*". Però ningú pot negar que els mafiosos estan lliures i les víctimes estan pagant les conseqüències.

Per la seua banda, el Sr. Alcalde de Tavernes, Manuel Vida, culpabilitza el Govern Central perquè segons ell el lema de "papers per a tots" llançat fa anys va atraure a moltes persones immigrants i ara han de tornar als seus països, ja que la situació no és la que esperaven. Clar que no, Senyor Alcalde, la situació no és la que esperaven d'ací que moltes persones s'estan tornant pels seus propis mitjans als seus països inclús amb els papers en regla.

Va haver-hi papers l'any 2005 per a tots els que reuniren determinats requisits, el primer: demostrar que tenien treball, durant el govern d'Aznar, gràcies al suport de les persones d'ací mils van aconseguir papers acreditant la seua estada irregular durant tres anys anteriors.

Mentres açò ocorre en les ciutats valencianes, la mateixa font ens informa en una nota titulada EL PLANETA VALENCIÀ que la comunitat té quasi 70.000 persones en l'estranger, només a Argentina hi ha 8.045 immigrants valencians.

Des de CGT repudiem l'actuació policial i política cap al col·lectiu d'immigrants que van buscar un lloc per a viure i van trobar persecució i criminalización.

Basta ja de controls indiscriminats a persones que només cometen una falta administrativa i cap delicte.

CGT-La Safor

Les presons de Franco, la presó de Castelló

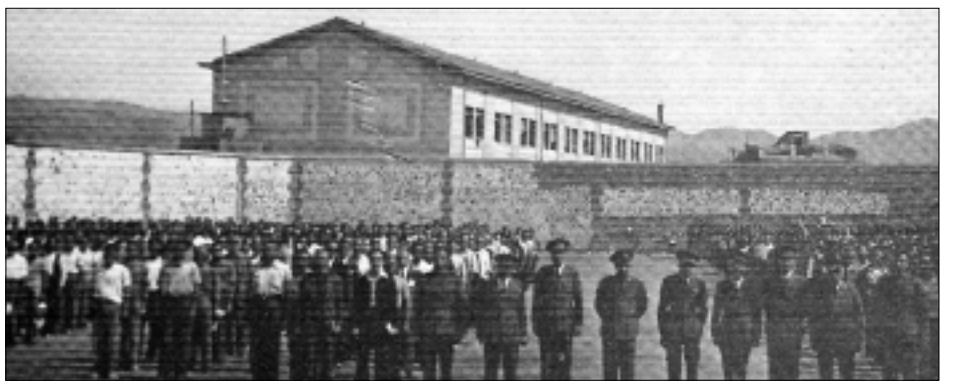

El món presidiari és un episodi clau per a entendre la violència repressiva franquista, clau per comprendre i fer la reconstrucció de la nostra memòria històrica, s*iendo el análisis de la prisión fundamental para reflexionar sobre las relaciones de poder que se establecen entre el Estado y la sociedad (CENARRO, 2003)*. Aquestes investigacions estan aportant noves dades actualitzades sobre la mort i la repressió a les presons de Franco.

El sistema penitenciari va ser un dels eixos fonamentals de la política d'aquest nou Estat, conseqüència de l'aplicació d'un nou corpus legal que "*comienza con la aplicación del Código de Justicia Militar y sus consejos de guerra sumarísimos, y con la promulgación de diversas leyes como la de responsabilidades políticas, la ley de vagos y maleantes, la ley contra la masonería y el comunismo y la Ley de Seguridad del Estado masonería y el comunismo y la Ley de Seguridad del Estado.(Legislación franquista y Fuero de los Españoles)"*

Finalitzada la Guerra Civil, l'empresonament massiu va ser un dels eixos fonamentals de l'aparell repressiu del règim franquista, en el marc d'una política de venjança que no només afectà a qui havia lluitat en el bàndol republicà o a qui s'havia significat políticament, sinó també familiars, amics i coneguts d'aquests. Els últims bàndols de guerra comminaven als soldats a presentar-se a les autoritats per ser classificats. Van començar a funcionar camps d'internament i concentració en múltiples llocs: cinemes, places de bous, esglésies, convents, escoles, platges o camps envoltats de filferro d'arc. Llocs d'internament després de la finalització de la guerra van ser les places de bous de València i Castelló, de les quals tenim poca informació. També estan poc estudiats encara els camps de concentració que va haver-hi a Vinaròs, Castelló, la Vall d'Uixó, Assuévar, Xilxes, Almenara, Moncofa, Xèrica, Sot de Ferrer, Soneixa o el Toro en la província de Castelló i els de la resta del País Valencià. Hi ha documentats a tot l'Estat 194 camps de concentració, 217 batallons de treballadors forçats, 87 batallons disciplinaris, 200 presons…amb més de 370.000 presoners de guerra, es calcula que més de 500.000 persones van patir presó finalitzada la guerra. (TORRES, 2007)

Dels camps de concentració es traslladen centenars de reclusos a les presons comarcals, durant els 3 o 4 mesos següents a la finalització de la guerra, i a partir de 1940 s'observa una centralització de la població reclusa cap a la presó de Castelló.

El tracte inhumà era una constant en les presons i els centres de detenció, amb maltractaments físics i psíquics com ara simulacions d'execucions i linxaments, fins l'aparició d'epidèmies de tifus, sarna, desnutrició, per l'absència de mesures sanitàries i higièniques. (TORRES, 2007:161)

Castelló va tindre 2.034 reclusos a gener de 1940 sols en la presó provincial, en la pràctica de l'exclusió social massiva dels vençuts, amb la intenció de depurar la societat amb el principi de "*castigar, doblegar y transformar*" no sòls als vençuts, també a les seves famílies i entorn.

Finalitzada la Guerra Civil, l'empresonament massiu va ser un del eixos fonamentals de l'aparell repressiu del règim franquista en el marc d'una política de venjança

Encontrem també en el arxiu un llibre general de baixes entre 1938-1954 de la presó de Castelló, amb informació també al voltant de las presons de Borriana i Benicarló i de les llibertats condicionals, també de Segorb, amb un total de 16.180 nombres de reclusos.

Sobre la situació penal dels reclusos encontrem un Llibre de Reclusos, un llistat de tots els que compleixen condemna en Castelló entre 1940 i 1943.

Són d'obligada assistència las cerimònies religioses i la instrucció religiosa, elemental i artística formen part del programa de *redención de penas*, mes sempre baix las normes de la censura y de la propaganda. (*Libro de altas y bajas de Borriana entre 9 de abril de 1939 al 23 de septiembre de 1942, el de Segorbe entre julio de 1945 y 1948, el de Castellón entre el 1 de julio de 1938 y mayo de 1956*).

Per acabar, aquest petit informe de Castelló i la seva presó, recordem un succés, trames de paraula.

El més conegut i multitudinari va ser el 25 d'abril de 1940 amb la coneguda versió del pres que no es va voler agenollar, l'almassorí Requesens, quan els obligaven a assistir a missa. El Llibre de disciplina i Direcció parla d'un motí el dia 14 d'abril (aniversari de la República) cantant centenars de presos l'himne de la República i càntics revolucionaris i per donar un escarment, afusellen als 25 presos el dia 25. Un altra versió és l'afusellament de 72 presoners politics i sindicals, de València i Castelló, commemorant la toma de Paris per part dels nazis de Hitler.

Joan Piñana, CGT-Castelló

CGT-PV assenyala com a Punts Negres de la crisi la Direcció General de Treball i una entitat bancària

Sota el lema "Contra els ERO i els acomiadaments. La crisi que la paguen els rics i els bancs", treballadors i membres de comités d'empresa afectats per Expedients de Regulació d'Ocupació provinents de Port de Sagunt, de Ford, del Polígon Industrial d'Almussafes i delegats i militants de CGT-PV han assenyalat amb punts negres a la Direcció General de Treball de la Comunitat Valenciana i al Banc Santander com a culpables. A més, s'ha llegit un manifest el perquè de l'acció, un document que s'ha repartit entre nombrosos transeünts.

València i Alacant: CGT ix al carrer per la llibertat dels i les preses polítiques mexicanes

Emmarcat dins del dia de lluita nacional i internacional que han convocat organitzacions, col·lectius i individus pertanyents a l'Altra Campanya Mexicana, el dissabte 30 de maig, la CGT va eixir al carrer per a exigir la llibertat dels pres@s polític@s mexican@s.

En Alacant, l'acció va consistir en una concentració a les portes del Consulat mexican. En València, la concentració, també davant del Consulat de Mèxic, es va realitzar conjuntament amb el col·lectiu El Caragol. Per mitjà de concentracions, repartiment d'octavilles informatives, lectures de manifestos i accions ludicoreivindicatives la CGT va eixir al carrer per a mostrar a l'opinió pública el seu rebuig davant de la situació de repressió que estan patint a Mèxic un número molt elevat de lluitadors i lluitadores socials.

Fotos de les manifestacions de CGT en el 1er de Maig d'enguany: d'esquerra a dreta, Alacant, Castelló i València

El capitalisme i la seua crisi condemnen a milions de persones a la desocupació. El pensament dominant és que per a un aturat no té cap sentit la sindicació, però la Confederació propugna el contrari. Amb el lema "Parat, no t'estigues quiet", les Assemblees d'Aturats han començat el seu camí en el si de CGT Castelló i València

CGT Castelló i València organitzen Assemblees d'Aturats

Desenes d'afiliats al sindicat estan vivint el drama de l'atur, una desocupació que s'allarga, situació d'injustícia que el sistema i els mitjans de comunicació alimenten instant a la desmobilització, la resignació i el sotmetiment als dictats de les empreses.

Però en el sindicat sabem que només amb la lluita podrem arrancar drets i millores per a la classe treballadora. Així, des de principis d'any aturats i aturades valencianes i castellonenques es reunixen en CGT amb diversos objectius i activitats En l'**Assemblea de València** s'ha posat en marxa una cooperativa agrícola i una borsa de treball que consistix en la posada a disposició dels membres de l'Assemblea d'informació per part dels delegats del sindicat sobre contractacions en empreses. La condició és que estes empreses no estiguen escometent ERO's ni s'estiguen fent hores extres. D'esta manera, l'Assemblea facilita l'accés a una informació completa i molt útil per a aconseguir un nou lloc de treball.

A més s'elaboren campanyes dirigides als aturats en general, per exemple amb el repartiment d'octavilles en els centres de l'INEM.

Les reunions es fan cada 15 díes, els dijous a les 11h del matí. Tota la informació en **http://asambleaparados.blogspot.com/** i www.cgtpv.org

Quant a l'**Asamblea de Castelló**, la principal meta és assolir "*nous mitjans de producció autogestionada i d'autoabastiment, eliminant l'explotació i el benefici immediat*" "*que ens porte a la transformació d'una societat actualment corrupta fins a un nou model solidari i igualitari*". El projecte "Aldea Global" consisteix en una Cooperativa Integral d'Autoempleo (producció, autogestió i autoconsum, compra directa a productors i distribució directa a consumidors de l'Assemblea d'Aturats) que compta ja amb l'aportació de béns particulars com la finca cedida per Toni Albert. A més, està el Banc de temps i intervanvi. L'Assemblea ha rebut l'ajuda de l'EPA del Maestrat i Benicarló, els beneficis de la setmana solidària es destinaran al projecte.

Les reunions són setmanals.

Mes informació: Tamara 96 425 06 36 i **http://cgtkas.blogspot.com/**

Cauchos Karey acosa i reprimeix als delegats de CGT

Les eleccions sindicals del 19 de febrer del 2008 van ser un gran triomf dels treballadors de Cauchos Karey. Primer de tot, perquè van aconseguir una nova representació legal, després d'anys en què l'empresa havia reduït esta a la seua mínima expressió amb diverses mesures coactives i d'un altre tipus. A més, amb el seu vot majoritari a la candidatura de CGT, van mostrar els seus desitjos de canvi, el seu suport a una opció sindical més compromesa amb la defensa dels interessos dels treballadors.

Poc després, el 7 de març de 2008, va quedar constituït el nou Comité d'Empresa, amb Israel Abellán (CGT) com a president, Mª Dolores Martínez (Grup de Treballadors) com a secretària, i els delegats de prevenció David Blanco i Iván Cusac (CGT), i Tomás García (UGT, en substitució del seu company Tomás Armero, que va renunciar al càrrec). En la mateixa sessió, el Comité va acordar sol·licitar la inclusió del president del Comité en els cursos de formació per a delegats de prevenció.

Des del primer moment, la direcció va optar per putejar al nou Comité. Primer fent oïdes sordes a les seues sol·licituds; després, traient-se de la mànega pelegrines exigències; més avant, amb les sancions als delegats de CGT; i finalment, amb l'acomiadament d'Iván Cusac.

L'empresa ninguneja al Comité

A l'abril del 2008, el Comité va sol·licitar a l'empresa el reglament intern de la mateixa, la còpia dels acords subscrits per l'anterior Comité i material d'oficina, per a poder començar a funcionar com a representació legal dels treballadors, "*per a exercir les seues obligacions i drets dels nostres companys*". No era molt: 10 fundes, 1 carpeta classificadora, 1 paquet de folis, etiquetes adhesives, 1 grapadora, 1 perforadora i 1 quadern quadriculat. Però va acabar l'any sense que ho aconseguiren.

Al maig del 2008, el president del Comité es va dirigir al gerent, Alberto Gutiérrez, per a "*fer-li constar el malestar d'alguns treballadors per la mala gestió de la seua assessoria laboral respecte a la regularització del IRPF, perquè es realitze de forma equitativa en les catorze nòmines de l'any*". El gerent —membre del Rotary Club— va tindre el desvergonyiment de fer constar en el rebutque "*De no vindre acompanyada de l'acta del Comité, on*

s'ha decidit presentar esta queixa, la consideraré com una reclamació a títol personal." Com si el Comité tinguera l'obligació d'entregar les seues actes a l'empresa.

Alhora que els delegats van sol·licitar verbalment bestretes per als companys interessats i es van queixar a la direcció la baixa categoria professional i humana d'alguns comandaments intermedis, l'empresa va passar a la segona fase.

L'empresa acaça als delegats de CGT

A finals de juliol, quan els delegats van fer ús de les hores sindicals estipulades per l'Estatut dels Treballadors (al que s'oposava l'empresa argumentant que perdia producció i no podia suplir-los), la direcció va iniciar l'acaçament als delegats de CGT. A la volta de lesvacacions va iniciar l'expedient que va culminar amb les sancions de 60 dies de suspensió d'ocupació i sou als tres delegats.

Els companys van recórrer les sancions i el passat 30 de març el Jutjat de lo Social núm. 2 d'Alacant, va dictar sentència ("*contra la que no cap cap recurs*") sobre la demanda d'Israel Abellán, revocant "*totalment la sanció que li va ser imposada*". Estem a l'espera de les altres dos sentències.

Al reincorporar-se al treball després del compliment de la sanció, l'empresa continua l'acaçament, ara per mitjà de canvis de secció, de llocs de treball i de torns. Així van enviar a la secció d'Acabat, el 7 de gener, David Blanco i Israel Abellán, amb torns distints per a dificultar les seues relacions. L'empresa s'enceba amb Israel, president del Comité: canvi de lloc de treball i torn el 12 de gener del 2009. I després de conéixer-se la sentència que revocava la seua suspensió d'ocupació i sou, el canvien de lloc el 14 d'abril (voldrien commemorar la República?) i de torn el 27 del mateix mes.

Els delegats no s'acoquinen

Ni les sancions ni l'acaçament a què es veuen sotmesos els delegats han impedit que funcione el Comité, que seguix en la lluita pels drets dels treballadors i els delegats en el punt en què havia quedat abans de les sancions.

Ha tornat a sol·licitar el material d'oficina, els acords amb els comités anteriors i la normalització de les retencions del IRPF. Ha sol·licitat el local, els taulers d'anuncis i el material informàtic a què tenen dret segons l'article 81 de l'Estatut dels Treballadors. I exigix el compliment de l'article 64 del mateix Estatut,que estipula els drets d'informació i consulta dels delegats.

La direcció ha tornat a mostrar el seu menyspreu cap als representants legals dels treballadors a l'argumentar la seua negativa a informar sobre els índexs d'absentisme

solicitats per David Blanco i Israel Abellán el 29 d'abril, que "*és el Comité d'Empresa i no els seus membres individualment qui té competència per a sol·licitar l'índex d'absentisme*".

L'empresa despedix a Iván

L'acaçament culmina, per ara, amb el acomiadament del delegat de prevenció Iván Cusac, el 22 d'abril, acusat de presumptes faltes d'assistència al treball "*de caràcter intermitent*".

Però no estem de braços creuats. El 30 d'abril, els tres delegats van denunciar a la Inspecció de Treball l'acomiadament d'Iván i la repressió sindical a què estan sotmesos els delegats de CGT en l'empresa.

La CGT ha organitzat una campanya d'enviament de faxos de protesta. I el 19 de maig va tindre lloc una concentració de protesta per l'acomiadament d'Iván a les portes de Cauchos Karey, en el km 8 de la carretera de Sant Vicent del Raspeig-Agost. **Extret de l'Alakrant, publicació de CGT-Alacant**

Resultats eleccions sindicals

2 de 3 delegats en Onix Cerámica, Onda, Castelló, on el sindicat es presentava per primera vegada. També va ser la primera candidatura de CGT en el 112 emergències de València, amb el resultat d'una delegada de 9. En Ferrodisa 6 de 9 (Port de Sagunt), Spontex 2 de 9, Secopsa (H.M) 1 d'1, Inter Ródenas 4 de 5, Finder 4 de 9, Allianz Seguros 1 de 9, Jardines Singulares 2 de 9, Freud E. Precision 3 de 5, Cecilia Cafetería 1 d'1, Logifruit 5 de 9, Egevesa 1 de 3, Sageca 1 de 5 i Míster Net 5 de 5.

CGT denuncia que FCC, contracta per al manteniment de Parcs i Jardins de València, infringeix la legislació laboral

La Confederació General del Treball del País Valencià ha denunciat per segona vegada davant la Inspecció de Treball a la contracta de l'Ajuntament de València per al manteniment de parcs i jardins de la ciutat. I és que la plantilla, integrada per uns 180 treballadors amb jornades laborals contínues de 7h a 14h, està sent obligada novament a realitzar hores extraordinàries il·legals a les vesprades per a pal·liar l'evident falta de personal que té l'empresa. Unes hores que a més no paga com extraordinàries.

La realització d'hores extraordinàries està regulada pels articles 34 i 35 de l'Estatut dels Treballadors, articles que FCC Parques y Jardines infringeix en múltiples punts com *"tindran la consideració d'hores extraordinàries aquelles hores de treball que es realitzen sobre la duració màxima de la jornada ordinària de treball"*, que s'abonaran amb una quantitat "*que en cap cas podrà ser inferior al valor de l'hora ordinària, o compensar-les per temps equivalents de descans retribuït*"; "*el nombre d'hores extraordinàries no podrà ser superior a huitanta a l'any*"; o que "*la prestació de treball en hores extraordinàries serà voluntària*"… entre altres.

En l'acta d'infracció alçada per la Inspecció de Treball consta, a banda que l'empresa va incórrer en una "*transgressió de les normes i els límits legals o pactats en matèria de jornada, hores extraordinàries, i en general, el temps de treball a què es referixen els articles 34 i 35 del ET*", que es va requerir a FCC perquè ingressara "*les quotes corresponents a les hores extraordinàries realitzades*".

Després de l'actuació de la Inspecció de Treball a finals de 2008, la pràctica d'hores extraordinàries de 15h a 19h va desaparéixer però a partir de gener d'enguany la contracta municipal ha tornat a les mateixes, imposant als treballadors la realització d'hores que excedixen el límit legal i que a més no són abonades com a tals.

D'esta manera, l'empresa està cobrint il·legalment i immoralment la necessitat més que evident de mà d'obra. Una pràctica empresarial condemnable de la que també és responsable l'Ajuntament de València.

Els treballadors de ValResa rebutgen l'ERO presentat per l'empresa

L'empresa Valenciana de Recubrimientos S.A. (ValResa) cedix en el seu interés de despedir a 10 treballadors davant la negativa de la plantilla a acceptar un ERO d'extinció negociat pel Comité d'Empresa.

ValResa és una empresa que produïx i comercialitza laques i vernissos per a la indústria del moble en més d'una vintena de països. Té les seues instal·lacions en el polígon Reva de Riba-roja de Túria, encara que compta amb el suport de centres productius a Mèxic i Turquia.

El passat 17 d'abril l'Assemblea de treballadors va rebutjar el preacord presentat pel Comité d'empresa, on CGT compta amb un delegat de cinc. El rebuig dels treballadors, recolzat per CGT, es basa en la defensa irrevocable de cada un dels llocs de treball en joc.

La direcció de ValResa s'encabotava a fulminar 10 llocs de treball amb l'excusa d'una imprevista baixada de vendes en els últims mesos, mentres invertia un mes abans 14 milions d'euros en les seues instal·lacions de Turquia on es fabrica, possiblement més barat i en condicions laborals més precàries, els productes que els seus treballadors dissenyen des de Riba-roja. Com diu la seua direcció "*en estes circumstàncies de crisi generalitzada (…) són també temps d'oportunitats a què té (ValResa) el projecte d'acudir*".

La mesura ve precedida de mitja dotzena d'extincions de contractes des de setembre.

No obstant, una vegada rebutjat el preacord del Comité amb la direcció de l'empresa, esta s'ha vist obligada a renegociar les condicions de l'expedient. Finalment han sigut 8 els companys afectats per un ERO temporal de 3 mesos, i en condicions favorables. D'esta manera, l'actitud valenta dels treballadors ha aconseguit salvar els seus llocs de treball. I assenta un precedent en la seua lluita per unes condicions dignes dins de l'empresa.

Miquel Giménez, delegat CGT en ValResa

Els treballadors de Ferrodisa en lluita: No als acomiadaments

Prop d'un centenar de persones es manifestaren front a les portes de Ferrodisa, en protesta per l'anunci de despedir al 10% de la plantilla. Un grup va repartir octavilles de la CGT i el Comité d'empresa entre tots els que s'acostaven a la planta industrial de Port de Sagunt.

La CGT, majoritària en el Comité d'Empresa, qualifica els acomiadaments com "*una estratègia de la directiva per a desprendre's de fins a 23 treballadors sense necessitat presentar un ERO, aplicant la màxima compensació econòmica a fi de poder destruir els llocs de treball sense tindre que recórrer a l'autorització del govern autonòmic, amb el que s'estalviarien haver d'aportar dades sobre la situació real de l'empresa*".

Per als treballadors representats en el Comité d'Empresa la postura de la directiva és inadmissible no sols ja per la destrucció de llocs de treball, si no per la negativa de l'empresa a buscar qualsevol altra solució. Primer va fer un mínim gest d'oferir baixes voluntàries, però no donant cap explicació sobre els beneficis que rebrien els que s'acolliren a elles ja que cada un havia de negociar personalment la seua eixida de l'empresa, i ara anunciava l'acomiadament progressiu de 23 treballadors, com a pas previ a un nou ERO temporal que començaria quan expire l'actual, i exigix que s'inicien, just en este context una renegociació, presumiblement a la baixa, dels acords interns que els treballadors tenen amb l'empresa. Esta postura ha sigut considerada pels representants dels treballadors com "*un xantatge*" per part de l'empresa, que les ha portat a començar les mobilitzacions.

La situació a la comarca del Camp de Morvedre és preocupant, la destrucció de llocs de treball és major que a la resta de comarques valencianes. La planta de Port de Sagunt ja havia patit recentment un centenar d'acomiadaments a fi de les contractes i treballadors temporals, i la seua plantilla està ara mateix patint un ERO de suspensió que la directiva pretén augmentar. A més els dirigents del Comité d'Empresa han denunciat que tres dels seus membres, els que corresponen a l'àrea de Tècnics i Administratius i que pertanyen a la UGT no han volgut recolzar les mobilitzacions perquè, en paraules textuals del President del Comité d'Empresa de Ferrodisa "*consideren que amb les dades que hi ha els acomiadaments serien justificables*".

El Económico

Al tancament de l'edició, el Comité està negociant amb l'empresa la pròrroga de l'ERO a canvi de que no s'acomiade a ningú.

LLIG I DIFON LA PREMSA LLIBERTÀRIA

Pots trobar el ***LIBRE PENSAMIENTO*** en:

Zona Benimaclet: Librería Primado, Avda. Primado Reig, 102
Zona Algirós: Llibreria La Tardor, Plaça Olof Palme, 1
Zona Barri de la Llum-Mislata: Edifici CGT, Avda. del Cid, 154
Zona El Carmen: Librería Sahiri, C/Danzas, 5

LLIBRES

HISTÒRIA D'UN INCENDI

Art i revolució en els temps salvatges. De la Comuna de París al Punk
de Servando Rocha

L'incendi de què parla és un símil... La primera i més àmpliament documentada aportació teòrica que s'ha escrit en l'Estat espanyol vorera del vibrant terreny del que s'han denominat "corrents utòpics" i els seus vincles amb les avantguardes artístiques. Per mitjà de les seues més de 560 pàgines discorren i cohabiten els fets, l'ideari o l'imaginari de romàntics, terroristes russos, surrealistes, situacionistes, anarquistes o activistes del rock and roll.

El rastreig de les impressions que eixa finestra oberta a l'infinit del possible ha deixat en la història és la pretensió d'*Història d'un incendi*. No és este un llibre més sobre les avantguardes artístiques, perquè lluny de tota falsa objectivitat acadèmica i de tot intel·lectualisme autocastrant, trobem en ell una mirada còmplice, apassionada i lúcida, que indaga en el passat pensant en el present. A través de les seues pàgines assistim a vertiginosos bots en el temps i en l'espai que ens traslladen de la Comuna de París al maig "sesentayochista", del París dels surrealistes a l'Anglaterra dels Sex Pistols, tot això sense provocar el vertigen de lector, perquè, com pocs llibres fan, ací se li concedix al lector la dignitat que li ha sigut arrabassada, la d'interlocutor, la de subjecte actiu. Així, esta història no és una història, sinó moltes històries unides per un fil invisible, per una mirada dialèctica al passat que fa efectiva la fórmula benjaminiana de donar «*un salt de tigre cap al passat*», bot que permet que el passat il·lumine, encara que siga fugaçment, este present fosc.

Història d'un incendi no és, per tant, una guia de moviments artístics o un manual d'història; és una invitació a descobrir eixa «*dialèctica de l'ebrietat*» que ens parla de la possibilitat d'una vida radicalment diferent de la que ens obliguen a portar, és una arma carregada, presta a ser utilitzada. De manera que ningú busque ací arquelogía, del què es parla és de revolució i d'utopia i estes seguixen vives, encara que les hagen volgut soterrar. Entre les seues pàgines potser podem trobar alguna de les claus que ens permeten completar la fórmula mistérica que, qual Golem, faça reviure als vells fantasmes, dotant-los de saba nova, per a tornar a agitar la por de la burgesia.

ELS GERMANS DE LA COSTA. PIRATERIA LLIBERTÀRIA EN EL CARIB

De Bernardo Fuster

És este, un llibre apassionat -ens diu el seu autor en el pròleg-. No és un treball històric perquè en el tema dels pirates llibertaris són pocs els documents que existixen i moltes les llegendes. Intenta ser lògic i fidel a les idees més que a les dades. En definitiva, és la conclusió que he tret després de més de quinze anys llegint sobre el tema.

He d'aclarir que no ha de confondre's la pirateria al llarg de la història amb el que va ser la Confraria dels Germans de la Costa. El lema de la Confraria: NI PÀTRIA, NI DÉU NI REI[003]D'ESPANYA, deixa ben clars els seus principis. Si els corsaris i pirates

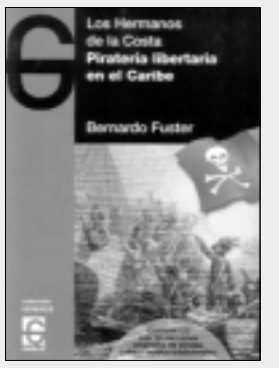

del Carib són l'origen del capitalisme, els filibusters de la Confraria són l'origen o germen de l'anarquisme. No he defés mai la pirateria clàssica, perquè en el fons ha sigut sempre una forma de fer la guerra bruta per part de les monarquies. Però no la pirateria de la Confraria, que va ser llibertària i independent encara que només durara seixanta anys.

LA SETMANA TRÀGICA DE BARCELONA

Barcelona en flames, la revolta popular i l'Escola Moderna
De Dolors Marín

A partir de la vaga general convocada per a impedir l'embarcament dels reservistes amb destí a la guerra del Marroc, al juliol de 1909, fa cent anys, a Barcelona i altres poblacions catalanes esclata una revolta popular en què es van cremar esglésies, centres escolars i convents.

En una ciutat literalment en flames, es van enfrontar en els carrers dos formes d'entendre la vida, el treball, la ciència, la guerra i les relacions entre les persones, mostra de la tensió acumulada durant llarg temps i de la lluita del poble per disfrutar d'un espai propi.

Un factor determinant en esta història és el progressiu procés de descomposició del poder que des de segles havia detingut l'Església espanyola. En aquell moment, la laïcitat penetrava a Espanya amb les idees enciclopedistes del Segle de les llums i el darwinisme, fomentant així l'establiment de centres obrers, lògies maçòniques, cooperatives, centres espiritistes o grups pacifistes, tots ells amb les

seues corresponents biblioteques i escoles annexes.

I en el centre de la tensió apareix la proposta educativa de racionalistes i anarquistes, amb Ferrer Guàrdia i la seua Escola Moderna al cap, que seria sacrificada després dels successos d'aquella setmana revolucionària.

Apareixen en este estudi nous rostres dels protagonistes d'aquells fets en un intent per comprendre part de la història d'Espanya. Una història, la dels lliurepensadors i racionalistes, poc explicada i oblidada dins de l'indispensable procés de recuperació de memòria històrica en què ens trobem immersos.

La Fundació Ferrer i Guàrdia en el centenari de l'afusellament del pare de l'Escola Moderna

Enguany es complix el centenari de l'assassinat d'Estat de Francesc Ferrer i Guàrdia, educador, pare de l'Escola Moderna, lliurepensador. Un home compromés amb el progrés, inextricablement unit a la laïcitat, quelcom al que encara, no s'ha arribat en l'Estat espanyol.

La virulenta repressió dels fets revolucionaris de 1909 va culminar amb l'assassinat de qui va saber donar al poble ferramentes indispensables per a la seua emancipació. Saber *versus* ignorància, ciència *versus* religió, Llibertat de pensament i pensament crític *versus* submissió, explotació, esclavitud. Massa perillós per al *statu quo* d'aleshores però també per al de hui.

Fa tres anys, la CGT-PV va recuperar l'activitat de la Fundació Ferrer i Guàrdia. Així, amb treball i il·lusió la Fundació està traient avant projectes molt interessants, l'últim que s'està perfilant és, per descomptat, l'organització de les jornades culturals entorn del centenari de la seua condemna a mort amb l'objectiu de divulgar i recuperar les seues ensenyances. Comptarem al País Valencià amb l'exposició "*Les pedagogies llibertàries*" realitzada pels companys de CGT-Burgos.

En este moment, la Fundació té en els seus fons quatre exposicions: Dona i Premsa; Premsa i República; El Llibre de Text en la Història i El Quixot en el Món. I les quatre exposicions han sigut seleccionades per a formar part del SARC, Servici d'Assistència i Recursos Culturals de la Diputació de València. Des de l'inici del seu nou camí, dos d'estes exposicions han pogut visitar-se en pobles com Alcublas i Almussafes.

Segons ens informa Maximiliano Roldán, un dels companys implicats en la Fundació, Salvador Grau és qui cedix l'exposició del Llibre de Text en la Història, entre els que es troba una autèntica joia, un diccionari editat en 1533, a més de 120 exemplars de cartilles, manuals, etc.

30 anys de l'assassinat de Valentín González, el sindicat col·locarà una placa en el Mercat d'Abastos de València

Pocs coneixen ó recorden la mutitudinària manifestació que va recórrer la ciutat:: més de 300.000 treballadors darrere del cotxe fúnebre que portava el cadàver de Valentín González, fins al cementeri general, una manifestació carregada de ràbia i dolor, en una ciutat que estava de dol i sota el pes d'una vaga general que la va paralitzar.

Eixe 25 de juny de 1979, els treballadors de la colla d'Abastos estaven realitzant una vaga pacífica i sense incidents fins que va arribar un contingent de més de 50 policies (grisos). Un oficial de la policia es va dirigir a un dels representants dels treballadors, l'oficial va demanar si la vaga era legal, els treballadors van respondre que sí i van manar a un company a arreplegar els papers corresponents que es trobaven en el local de la colla.

Quan ensenyaren a l'oficial de la policia la documentació legal de la vaga, a este poc li importava i va donar tres minuts perquè desallotjaren els treballadors el mercat.

Els treballadors, espantats davant la prepotència policial, es refugiaren dins de les casetes de vestuaris que es trobaven en la mateixa entrada del Mercat d'Abastos.

En una d'estes casetes es trobaven refugiats Valentín González, jove treballador de la colla, que només tenia 20 anys, li acompanyava també son pare de 48 anys, també li deien Valentín González, els dos eren treballadors del mercat i afiliats a CNT.

La policia va començar tirant bots de fum dins de les casetes, en pocs minuts no es podia respirar, tenint alguns treballadors que trencar amb una cadira els vidres per a poder respirar i en segon pas eixir.

Valentín i son pare aconseguixen eixir per la porta, és aleshores quan un policia comença a colpejar el pare de Valentín, davant d'esta agressió Valentín González (fill) es dirigix al policia al crit de -no pegueu a mon pare!. Un altre dels policies que es trobava a dos metres de distància li dispara una pilotada a boca de canó, Valentín González, s'agarra a una tanca però rep un altre colp en el cap que li fa caure definitivament.

Amb el cos immòbil de Valentín González, augmenta la tensió i la desesperació dels treballadors, la policia apunta amb les seues metralletes als companys de Valentín, perquè no s'acosten, finalment el fiquen en un cotxe d'un company i el traslladen ràpidament a l'hospital provincial, Valentín González ingressa cadàver en l'hospital a causa d'una hemorràgia interna, el dolor dels seus companys i familiars és més que patent.

L'endemà, els periòdics poc diuen de la seua mort, els sindicalistes de la CNT, acorden la vaga general en tota la ciutat, a la convocatòria de la CNT es sumen totes les forces sindicals de llavors: CCOO-UGT-USO-CSUT-SU-SLMM. A més de l'adhesió de la quasi totalitat dels partits d'esquerra. A la nit pamflets pintades, cartells, criden a la ciutat a la vaga general.

L'endemà des de l'hospital clínic de València ix un cotxe fúnebre, darrere l'acompanyen caminant els familiars i companys del Mercat d'Abastos. Des de primera hora del matí la vaga ha començat amb un rotund èxit, Torrent queda paralitzada, els carters de València eixe dia no repartixen la correspondència, els comerços estan tancats, i en els grans centres comercials es realitzen assemblees per a sumar-se a la vaga.

Mentres uns 300.000 treballadors acompanyen el cotxe fúnebre fins al cementeri de València, no hi ha presència policial i els treballadors criden consignes: "vosaltres, feixistes, sou els terroristes", "ací es veu la justícia de la UCD", "Valentín germà, no t'oblidem".

Els treballadors de les obres de Vivers ixen de l'obra i s'unixen a la marxa ara de més de 300.000 persones, els pocs obrers que queden en el bastida saluden a la manifestació amb el puny alçat, al seu pas per l'albereda alguns grups de manifestants destruïxen els vidres de la seu del periòdic Las Provincias.

Així i tot la manifestació transcorre amb normalitat. Com descriu la periodista Rosa Mª Solbes: "les campanes no tocaven el mort, però a les tres en punt, les sirenes dels barcos del port havien sonat tres vegades".

Ara en el 30 aniversari de la seua mort, la CGT vol fer un homenatge a este company, perquè es recorde eixa injustícia, i no s'oblide com a tants fets històrics... Per això la CGT, com a organització obrera i llibertària vol rendir un tribut, per este succés convocant el pròxim 25 de Juny a les 12:30 del matí a una concentració en l'antic Mercat d'Abastos de València, on es col·locarà una placa recordatòria. Esperem trobar-nos, nous i vells militants de la Confederació, així com a amics i familiars. Dignitat i Memòria. **Miguel A.M., Secretaria Comunicació F.L. CGT- València**

Si vols col.laborar amb: NOTÍCIA Confederal envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

N O T Í C I A
Confederal

Edita: Comité Confederal de la CGT-PV. *Coordinen:* Secretaria de Comunicació i Imatge/Equip de Comunicació de la CGT-PV. *Redacció:* Antonio Pérez Collado, Libertad Montesinos, Miguel Mayor i Miguel Ángel Morcillo. *Fotografies:* Fons documental propi i expropiat. *Traduccions:* Servei Sindical de Normalització Lingüística de la CGT-PV.

HI COL·LABOREN:
SINDICATS, SECRETARIES I FEDERACIONS LOCALS DE CGT-PV
PACO CALLADO, ANDRÉS CACHEDA, CECILIA LÓPEZ, JOAN PIÑANA,
JOSÉ PASCUAL I MIQUEL GIMÉNEZ
ARTICLE DE PORTADA: ANTONIO PÉREZ COLLADO

MAQUETACIÓ: LIBERTAD MONTESINOS
FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ: GRAFILAN

EDITA:
COMITE CONFEDERAL DE LA CGT-PV
Avinguda del Cid, 154. 46014 VALENCIA
Tel.: 96 383 44 40 - 96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47

www.cgtpv.org
Correu electrònic: comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

Entrevista amb els companys de la Federació Local d'Alcoi

"Amb la crisi, passen més treballadors pel sindicat"

Conéixer la trajectòria, el local, les cares, les dificultats, les característiques, les paraules de les Federacions Locals que conformen la Confederació del País Valencià és l'objectiu d'aqueste sèrie d'entrevistes. El número passat vam saber més dels companys de Castelló. Ara, és el torn de la històrica comarca de l'Alcoià.

Podeu fer una breu semblança de la història de la Confederació a Alcoi, els seus orígens, la seua evolució?

Ens considerem hereus i continuadors de la història del moviment llibertari i anarcosindicalista des dels seus orígens a Alcoi. Cal recordar que ací va tindre la seu la primera Internacional a la península Ibérica i no va ser sinó per un fort moviment obrer de caire anarquista. Després, durant la guerra i revolució del 36, Alcoi va ser un exemple a on es van posar en pràctica les idees revolucionàries com les col·lectivitzacions de les indústries que van ser tota una mostra de funcionament efectiu. Va arribar la llarga nit del feixisme, la seua repressió (mort, exili, presó, tortures) molt fortament patides pels llibertaris alcoians. Fins la transició no comença a reviscolar la CNT a Alcoi, va adquirint una forta presència, penseu que l'afiliació girava al voltant de sis-cents afiliats, però després van vindre les lluites internes, la vinculació amb fets violents per part de l'Estat en el que es podria considerar una guerra bruta. Avui, malgrat tot això, ens mantenim, encara que amb una xicoteta afiliació.

Porta d'entrada al local de CGT en Alcoi, situat en el centre històric de la ciutat

Alcoi és una ciutat molt important en la història del moviment obrer. Hi ha memòria entre la classe treballadora alcoiana d'aquella Revolució del Petroli en 1873?

Considerem que les noves generacions d´obrers alcoians no tenen molta consciència del pes i la importància que tingué el proletariat alcoià a la història de l'Estat Espanyol i Internacional. I considerem això perquè des dels sindicats oficials no s'ha volgut transmetre eixa cultura obrera, de classe que fera sentir-nos importants, que ens donara eixe orgull de pertànyer a la classe treballadora i ens donara un sentiment de que les coses es poden transformar i es pot canviar la realitat en la que vivim i no ser elements passius del que passa al nostre voltant.

Paco Callado, Secretari General de la Federació Local

En un món globalitzat, en el que el capitalisme ha imposat unes regles que han demostrat ser un fracàs inclús per als seus defensors més exacerbats, quins són els principals problemes a què s'enfronten els treballadors de l'Alcoiá?

Creiem que els mateixos que a la resta del món, si bé cal destacar com a més significatiu l'elevada taxa d´atur. No hem d´oblidar que Alcoi i Comarca són industrials i amb l'actual cojuntura econòmica i amb els continuos Expedients de Regulació d´Ocupació això s'ha notat més. Però tampoc escapem de situacions de mancança de llibertat per part del govern municipal del PP que criminalitza i descalifica tota resposta als abusos d'autoritat així com abusos urbanistics , demandes de més participació democràtica, etc.

Quines són les propostes de CGT-Alcoi davant els problemes específics de la comarca?

Alcoi i Comarca (ens agrada parlar també de comarca, un sense l´altre no hi serien) amb una forta dependència de la indústria tèxtil, hauria de diversificar la seua indústria, però llevat d´això, nosaltres creiem en una economia social, creiem que si bé la tan anomenada crisi ens colpeja, moltes situacions són conseqüència d'una política econòmica dels diferents governs que hem tingut i, aleshores, a banda de les polítiques que s'han de prendre, n'hi ha una situació molt dolenta per a molts treballadors a la comarca i és necessari que es prenguen mesures socials que ajuden a eixir d'esta situació als treballadors. Quan parlem d'economia social ens volem referir que n'hi ha un sector que pot generar molts llocs de feina com és l'assistencial però creiem que sense canviar l'actual model econòmic això serà impossible. El que ens proposa l'actual sistema és una eixida cap endavant repetint els mateixos errors, un creixement insostenible.

Com s'organitza la Federació Local d'Alcoi, quants sindicats la componen i com és la vostra afiliació?

El local sindical es troba al centre històric d´Alcoi en un edifici que abans va ser un taller metal·lúrgic, un lloc amb clares reminiscències obreres. Obrim els dimarts i dijous de 19:30 fins que acabem, no mai més prompte de les 21:30 hores. Tenim l'asessoria jurídica dues vegades al mes, els dijous. Ara, amb motiu de la crisi, passen més companys pel Sindicat, pels nombrosos expedients de regulació.

Estem constituïts com a Sindicat d'Oficis Diversos, no hi ha cap altre sindicat constituït perquè no hi cap sindicat que arribe als 75 afiliats.

La nostra afiliació és una barreja de treballadors d'Administració Pública, Transports (Teléfonica, Correus, etc) Tèxtil, Metall, Aigües, Sanitat i altres sectors.

Dir que la nostra afiliació, si bé xicoteta, és significativa, amb un alt grau de consciència social perquè molts d´ells militen en moviments socials (ecologisme, moviment veïnal...)

Voleu afegir alguna cosa més?

Si de cas, aprofitar aquest mitjà per a donar-nos a conéixer i reflexionar sobre la necessitat que la classe treballadora s´organitze i lluite per si mateixa.

Creiem que una vegada més ens faran pagar la crisi, la seua crisi que no és cojuntural, sinó més profunda, de sistema i model econòmic. Pel què vegem i podem constatar ací al nostre poble i comarca, a la gent li costa mobilitzar-se. Abans del 1er de Maig, hem intentat impulsar una plataforma contra la crisi que aglutinara a diferents grups socials per a donar una resposta a la situació, però va tindre molt poqueta repercussió per l'assistència.

LIBERTAD MONTESINOS
Equip de Comunicació CGT-PV